

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

สภာธรรมเกิดโลกสงบเย็น

ก่อนจึงหัน

พระเรามากันเรื่อย ๆ เปลี่ยนหน้ากันมาเรื่อย ๆ ให้ตั้งใจศึกษานะ มาตาตู่ให้เป็นธรรมเป็นวินัย ดูเทียบเคียงกับหลักธรรมหลักวินัย เห็นอะไรได้ยินอะไร ความเคลื่อนไหวของตัวให้เทียบเคียงกับหลักธรรมหลักวินัยเสมอ นั่นละชื่อว่าผู้มีศัสตาประจำตน พวกกันตั้งใจปฏิบัติ เราไม่ให้ยุ่งอะไรนะสำหรับวัดป่าบ้านตาด งานภายนอกไม่ให้ยุ่ง ให้ยุ่งแต่ในงานภายในคือการเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา เพื่อชำระจิตใจ ใจเศร้าหมองมากเท่าไรความทุกข์มากเท่านั้น ๆ อบรมจิตใจด้วยการภาวนาชักฟอกสิ่งเป็นพิษเป็นไฟออกมากน้อยเพียงใด จิตใจจะสว่างาม ความสงบร่มเย็นจะปรากฏขึ้น

ไม่ต้องไปหาที่ไหนละไอ้เรื่องความสุข หาที่ใจ ความทุกข์ก็อยู่ที่ใจเพราะกิเลสบีบบังคับอยู่ที่ใจ ธรรมะชำระล้างใจก็สะอาดขึ้นมาและสงบร่มเย็นผ่องใสสว่างาม พระเรามีหน้าที่อย่างนั้นนะให้จำ นี่ละหลักพุทธศาสนาจริงๆ งานของพระเราคือการเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ด้วยความมีสติประจำตนตลอดไปเลย สติพรากไม่ได้นะจากนั้นก็ปัญญาแยบ ๆ แบนกันไป แต่สตินี้ติดแนบตลอดเวลา นี่ละงานของพระ

ท่านผู้ทรงมรรคผลนิพพาน เช่น สงฆ์ สรณ คัจฉามิ ของพวกเรา เป็นพระที่มีสติ เป็นพระที่มีความสำรวม ตั้งแต่สำรวมใจลงไป ใจคิดเรื่องอะไรถ้าไม่ดีตีบ ๆ ไม่ให้คิด นั่นท่านระวังท่าน ความเคลื่อนไหวที่ไหน ๆ ให้มีสติติด ๆ แล้วจะได้เหตุได้ผลมาทุกระยะที่สัมผัสสิ่งต่าง ๆ ถ้าไม่มีสติแล้วจะไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร จำให้ตึ้นะคำนี้

เราไม่ได้ไอ้ได้อวด เราผ่านมาแล้วทั้งนั้นที่ได้มาสอนนี้ และได้ผลเป็นที่พอใจมาจากวิธีการเหล่านี้แหละ จึงได้นำมาสอนพระลูกพระหลานทั้งหลาย อย่าสักแต่ว่าไปสักแต่ว่ามาใช้ไม่ได้นะ เวลานี้พระเราเลอะเทอะมาก รวมไปถึงหมดทั้งประเทศไทยของเรา ไม่ว่าท่านว่าเราพอ ๆ กัน ดูตัวเองก็หาสาระไม่ได้ กิริยาที่แสดงออกไปมีแต่การทำลายตัวเองด้วยความไม่มีสติปัญญา จากนั้นเป็นความคึกคะนองภายในจิตใจ เป็นกิเลส ล้วน ๆ ออกแสดงตีตลาดแล้วดูไม่ได้นะพระเรา

ในตลาดเขามีแต่กระดุกหมูกระดุกวัว เขาไม่ได้มีกระดุกพระที่เชื่อซำ ๆ ไม่เอาไหน เลวที่สุดแล้วเขาเอาไปเข้าตลาด ไม่มีใครซื้อนะกระดุกพระเราที่ปฏิบัติตัวเลวร้าย ๆ ไปเข้าตลาดไม่มีใครซื้อ ไม่เหมือนกระดุกหมูกระดุกวัวนะ ไปที่ไหนเขาซื้อขายกันทั่วตลาด ๆ แต่กระดุกพระที่ทำตัวเหลวแหลกแหวกแนว เอาไปขายที่ตลาดไม่มีใครซื้อ ให้ดูตัวเองให้มีคุณค่าซิ พระเรามีคุณค่าอยู่กับศีลสมบัติ ศีลบริสุทธิ์เต็มที่ สมาธิ

สมบัติ ความสำรวมระวังตนจนเป็นความสงบแน่นหนามั่นคงทางด้านจิตใจ จิตไม่
หวั่นไหวแยกแยกคลอนแคลน นั้นเรียกว่าจิตมีสมาธิสมบัติ จากนั้นก็เป็นปัญญาสมบัติ
พิจารณาแยกธาตุแยกชั้นร่างกายในภายนอกตลอดทั่วถึง ด้วยความเป็นอสุภะอสุภัง ทุกข์
อนตตา นีติดอยู่กับใจ นีละงานของใจให้พากันพิจารณาเอานะ

งานตั้งสติเป็นงานพื้นฐาน งานจะทำใจให้สงบมีสติเป็นสำคัญ สงบร่มเย็น
ภายในใจ จิตเป็นสมาธิ จากนั้นก็เป็นปัญญา งานของปัญญานี้จะคลี่คลายสิ่งต่าง ๆ ให้รู้
แจ้งกระจายไปหมด เรื่องปัญญาไม่มีสิ้นสุด ขอให้ปัญญาได้ก้าวเดินเถอะ เวลานั้นมัน
หมอบคลานนะ ให้ปัญญาพาก้าวเดิน พอปัญญาก้าวเดินอะไรมันจะชอกแซกๆ รู้เห็น
ไปๆ ก็เลสภายในก็ขาดออกไปๆ เรื่อย ภายนอกก็เป็นธรรมๆ ไปหมด ให้จำให้ดีนะ
คำพูดเหล่านี้ ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ

อย่าไปสนใจกับอะไรโลกอันนี้ โลกสกปรกโสภม ตัวเราก็สกปรกโสภม ร่างกาย
ของเรามันมีสะอาดที่ไหนทั้งเขาทั้งเรา ให้สะอาดอยู่กับจิตใจ จิตใจอยู่ในสง่างาม
อยู่ในท่ามกลางแห่งความสกปรก นั้นละสง่างามอยู่ใน เอออันนี้ให้ดีนะ ศีลสมบัติ
สมาธิสมบัติ ปัญญาสมบัติ จากนั้นก็วิมุตติสมบัติเรื่อยไปเลย นี่งานของพระ ผลที่จะได้
ก็คือ ศีล สมาธิ ปัญญา วิชา วิมุตติ อยู่ที่ใจของเรา ให้ตั้งใจปฏิบัติ อย่าให้มีแต่
ผ้าเหลืองคลุมหัวโล้นเฉยๆ ดูไม่ได้นะ เอาผ้าเหลืองพระพุทธเจ้ามาจำหน่ายขายกินว่า
ตัวเป็นพระๆ ภายในมันคืออะไร มันมีแต่มูตรแต่คูหาความดีงามไม่มี อย่าให้มีสิ่ง
เหล่านี้ภายในใจ ให้มีแต่อรรดแต่ธรรม ตั้งใจปฏิบัติให้ดี

ผมให้โอกาสตลอดมาสำหรับพระทั้งหลายที่อยู่วัดป่าบ้านตาด ผมไม่ไปแต่ต้อง
นะ ที่จะให้มาทำงานนั้นทำงานนี้ยุ่งนั้นยุ่งนี้ไม่ให้มา นอกจากเป็นงานจำเป็นจริงๆ ก็ให้
รวมกันทำสักชั่วระยะเวลา จากนั้นก็เข้าสู่ความเพียรอันเป็นงานที่แท้จริงของตน คือ
เดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา การอยู่การกินใช้สอยไม่มีปัญหาอะไรเลยสำหรับผู้มุ่งอรรด
มุ่งธรรม มีอะไรๆ กินได้ใช้ได้ทั้งนั้น ไม่ยุ่ง นี่คือผู้มุ่งธรรม ธรรมอยู่ในจิตใจมุ่งอยู่
ตลอดเวลาเป็นของสำคัญมาก จึงไม่ยุ่งกับสิ่งภายนอกอะไรทั้งนั้น พากันตั้งใจปฏิบัติ

การอยู่ด้วยกันอาจมีความกระทบกระทั่งเอนทางสายหูสายตาแล้วก็เข้าสู่ใจ ให้
เกิดความหงุดหงิด ไม่พอใจในองค์นั้น ไม่พอใจในองค์นี้ อย่างนี้เป็นกิเลสทั้งนั้น ให้รีบ
ดูตัวใจของเรา มันไปคึกไปคะนอง ไปหาเพ่งโทษเพ่งกรรมเขา โทษของตัวเองเต็ม
หัวใจไม่ดู ให้ย้อนเข้ามาดูตรงนี้ แล้วต่างองค์จะมีความผาสุกเย็นใจ ถ้าต่างคนต่างดู
ตัวเองที่เป็นมหาพาลมหาโจรอยู่ในใจ มันออกทางโน้นออกทางนี้ ฉกฉกปล้นจี้อยู่กับใจ
นี้ทั้งนั้น มันฉกฉกมันลักไม่ให้ใครรู้ละ ไปเห็นเขายกโทษเขา ยกโทษยกกรรม เจ้าของโทษ
เต็มตัวมันไม่ดู ให้ดูตรงนี้นะ

นักปฏิบัติต้องดูตัวเอง แล้วจะไม่มีกระทบกระเทือนกับผู้อื่น เพราะต่างคนต่างดูตัวเองที่เป็นมหาโจร จะออกฉกออกลัก เฟ่งโทษเฟ่งกรรมคนนั้นคนนี้ ตำนานคนนั้นคนนี้ นิยามโจรมันเป็นอยู่ภายใน ให้ระวังให้ดีไม่ว่าทางไหน นี่สอนธรรมสอนโดยตรง ธรรมอยู่ท่ามกลางให้ฟังทุกคน มีหูทุกคน มีใจทุกคน ให้นำไปปฏิบัติ ธรรมะพระพุทธเจ้าไม่เคยครีไม่เคยล้าสมัยตั้งกับตั้งกัลป์ใดมาจนกระทั่งปานนี้ แต่กิเลสนี้ตัวเป็นภัย เรียกว่าตัวครีตัวล้าสมัยที่สุด แต่โลกหมอบกับมันกราบกับมัน เพราะฉะนั้นจึงได้รับความเดือดร้อนตลอดมา เพราะกิเลสไม่เคยทำใครให้มีความสงบร่มเย็นเลย มีแต่ฟันแต่ไฟเผาไหม้ มีมากมีน้อยเผาไหม้ตลอดไป ให้ทุก ๆ ท่านจำเอาให้ดี

ตั้งใจมาปฏิบัติให้สังเกตสังกา ความพร้อมเพรียงสามัคคีเป็นพื้นฐานของพระเราด้วย เป็นพื้นฐานของวัดนี้ด้วย ให้ช่วยกันทุกสิ่งทุกอย่าง เรียกว่าความสามัคคีนี้แสดงน้ำใจต่อกัน ให้เป็นความสวยงาม เป็นความสงบร่มเย็น จำให้ดี ความสามัคคี จะทำงานทำการปิดกวาดเช็ดถูอะไรก็ตาม เรียกว่าเป็นงานสามัคคีแล้วให้ต่างคนต่างพร้อมเพรียงกัน อันนี้ก็เคยเรียบร้อยมาตั้งแต่ไหนแต่ไร สำหรับวัดป่าบ้านตาดไม่เคยได้ต้องติ แต่ที่นี้มาใหม่เรื่อย ๆ จึงต้องได้แสดงให้ฟัง ถ้าหากว่ามีแต่พระเก่าก็ไม่จำเป็น เพราะท่านเคยของท่านอยู่แล้ว นี่มีพระใหม่มาแก้ง ๆ ก้าง ๆ ต้องได้เตือนกันเสมอเรื่องความพร้อมเพรียงสามัคคี ให้ดูตัวอย่างของผู้ที่อยู่ก่อนแล้ว ให้รับจัดรับทำทุกสิ่งทุกอย่าง

เคลื่อนไหวไปไหนสติอย่าปล่อยนะ สติเป็นสำคัญ จากนั้นเข้าสู่ความเพียร สติจับติด ๆ กับใจ กิเลสจะเกิดไม่ได้ ถ้าลงสติครอบอยู่หัวใจ กิเลสเท่าภูเขาเข้าไม่ได้นะ สติเป็นสำคัญที่จะต้านทานกิเลสได้ พอเปลอสติเมื่อไรกิเลสออกแล้ว ออกไปกว้านเอาฟันเอาไฟมาเผาตัวเอง วันนี้ภาวนาไม่สงบ จะสงบอะไรมันไปหากินอยู่ข้างนอก มีแต่กินมูตรกินคูด เอาฟันเอาไฟมาเผาเจ้าของ มันจะหาความสงบได้ยังไงจิตไม่มีสติ จำให้ดีเอาละให้พร

หลังจั้งหัน

(ผู้ว่าชัยพรฝันถึงยายที่ตายไปแล้วครับ) จะเป็นอะไร เวลาหลับมันก็เป็นฝัน เวลาหลับเกิดเรื่องเกิดราวอะไร เป็นเรื่องเป็นราวในเวลาหลับ เขาเรียกว่าฝัน ทีนี้ฝันอีกอันหนึ่งนั้นฝันทุกคน อย่างนั่งอยู่นี้ก็ฝัน ต่างคนต่างฝัน นั่งอยู่นี้คิดถึงเรื่องนั้นเรื่องนั้นยุ่งไปหมด นี่ฝันสด เวลาหลับฝันแห่ง ฝันไปอย่างนั้นละ พอตื่นขึ้นมาเรารู้เสียว่าฝันก็หายกังวลไป ถ้าผู้ไปติดกับความฝันแล้วเกิดกังวล ความฝันก็ทำให้เกิดโทษได้ ถ้ารู้ว่าฝันเท่านั้นก็แล้วกันไปเลย ส่วนฝันสดนั่งอยู่นี้ก็ฝันเหล่านี้ ไม่ใช่คนตาย ฝันนั้นฝันนี้ จิปาถะอยู่ด้วยกัน คลังฝันอยู่นี้หมด ฝันสดคิดปรุงคิดแต่งเรื่องนั้นเรื่องนี้ นี่ละสังขาร

สังฆารอันนี้เป็นสมุทัย สังฆารของกิเลสมันพาปรุงพาแต่งไปเรื่อย ๆ นี่คือกิเลสเอาสังฆารนี้ทำงาน ความคิดธรรมดาไม่เป็นกิเลส มีเครื่องหนุนเข้ามาเรียกว่ากิเลสมันคิดปรุง

เป็นรักเป็นชังกับใครกับผู้ใดเรื่องใด มันจะไปติดไปพันไปเสริมตรงนั้นอยู่ตลอด นั่นเรียกว่ากิเลส กิเลสมีแต่คอยเสริม รักก็เสริมให้คิดตลอด ชังก็เสริมให้คิดตลอด โกรธ เคียดแค้น เสริมทั้งนั้น ให้คิดตลอด ไม่ได้เห็นโทษของมันคือกิเลสอยู่ภายใน เป็นอย่างนั้นละ กิเลสให้คิดแล้วเสริมไปเรื่อย ๆ นี่ท่านเรียกว่าสังฆารที่เป็นสมุทัย ความคิดนี้เป็นกิเลส เพราะกิเลสดันออกมาให้คิด สังฆารอันนี้เป็นเครื่องมือของกิเลสดันให้คิดให้ปรุง

คือได้ดูเรื่องราวเสียพอแล้วมันก็รู้เรื่องกัน ธรรมดาไม่ได้คิดได้ปรุงอยู่ไม่ได้ ต้องคิดต้องปรุง โลกทั้งหลายไปด้วยความคิดความปรุงเรื่องนั้นเรื่องนี้ มันหากชักหากจูงให้อยากไปที่นั่นให้อยากไปที่นี้ ไปดูบ้านนั่นเมืองนี้ ไปชมที่นั่นที่นี้ คือความคิดปรุงตั้งไป พาไป ๆ นี่เรียกว่าความคิดที่เป็นสมุทัย กิเลสทำงานอย่างนี้ตลอดเวลา เรียกว่าทำงานโดยอัตโนมัติของกิเลส มองเห็นอะไรได้ยินอะไรจับ กิเลสจะปรุงเรื่อยไปเลย และเป็นอารมณ์ไปเรื่อย ๆ เรียกว่ากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์โดยอัตโนมัติของมัน แล้วสัตว์ทั้งหลายก็ไม่รู้ บินไปตามมัน เพลินไปตามมัน นี่หมายถึงจิตใจทั่ว ๆ ไป

ที่นี้จิตใจของท่านผู้ชำระชกฟอกจนกระทั่งถึงขั้นบริสุทธิ์ อ่านความคิดนี้ได้หมดเลย รู้เท่าทันหมด ที่มันเคยคิดมาอย่างไร รู้เท่าทันต้นตอของมัน ก็คือ อวิชชาปุจฉยา สงุขารา อวิชชาหนุนให้คิดให้ปรุงตลอดเวลา ที่นี้เวลาอวิชชาดับพริบลงไปนี้ ความคิดเหล่านี้กลายเป็นชั้นล้วน ๆ เป็นสังฆารล้วน ๆ ชั้นแปลว่ากอง แปลว่าหมวด เลยเป็นชั้นล้วน ๆ ไปไม่ได้เป็นภย ท่านจึงเรียกว่าชั้นของพระอรหันต์เป็นชั้นล้วน ๆ มันคิดอะไรเป็นอัตโนมัติของชั้นเหมือนกันนะ

คือเวลามีกิเลส กิเลสก็พาชั้นหมุ่นคิดเป็นอัตโนมัติของกิเลส ที่นี้มีแต่ชั้นล้วน ๆ มันก็คิดเป็นอัตโนมัติของชั้นล้วน ๆ เหมือนกัน นั่นเป็นชั้น ๆ นะ คิดไปอย่างนั้นละไม่เกิดโทษเกิดภัยอะไร มันหากคิดของมันตามนิสัยของมัน ของชั้นอันนี้ที่เป็นเรื่องคิดมันก็คิดของมัน เวลามีกิเลสเข้าหนุนก็คิดไปทางกิเลสไปหมด เวลากิเลสสิ้นไปหมดแล้ว ชั้นเป็นชั้นล้วน ๆ มันก็คิดของมัน แต่ไม่เป็นภย ต่างกันอย่างนี้นะ ท่านจึงเรียกว่าชั้นล้วน ๆ ชั้นเต็มไปด้วยกิเลสก็มี ชั้นล้วน ๆ ก็มี มันคิดเหมือนกันแต่ไม่เป็นภย ชั้นของพระอรหันต์ไม่เป็นภย ความคิดของพระอรหันต์ไม่เป็นภย คิดธรรมดา ๆ ไปอย่างนั้น

อย่างนี้เคยมีใครพูดไหมนี้ ไม่มี บอกตรง ๆ เลย นี่อ่านกันตลอดหมดแล้ว รู้ทั่วถึงหมดแล้วถึงนำมาพูด เตสั วุปสโม สุโข ความระงับดับเสียซึ่งสังฆารที่เป็นตัว

สมุทัยนั้นแหละเป็นสุขอย่างยิ่ง ท่านว่า เตสั วูปสโม สุขो การดับสังขารซึ่งเป็นสมุทัยให้
สิ้นซากลงไปแล้วเป็นสุขล้วนๆ มีแต่สุข พุดอย่างนี้บรรดาผู้ฟังทั้งหลายไม่เข้าใจนี่ซิ มัน
ลำบากนะการพุด ต้องพุดให้พอดิบพอดีกับผู้ฟังให้ได้เข้าอกเข้าใจ มาฟังนี้ก็ฟังเพื่อเอา
ความเข้าใจ ความคิดที่มันเป็นอยู่ในตัวของเรา ถ้าไม่มีผู้เตือนก็ไม่รู้ว่าความคิดนี้เป็น
ภย ส่วนมากไม่ค่อยเป็นคุณ มักจะเป็นภัยต่อตัวเองเป็นประจำของชั้นธัมมนี้ ความคิด
ของผู้มีธรรมก็เป็นธรรมไปเรื่อย ๆ ความคิดของท่านผู้สิ้นกิเลสแล้วก็ไปเป็นความคิด
ธรรมดา ท่านจะคิดไปทางเป็นประโยชน์อะไรท่านก็คิดไป เช่นไปสงเคราะห์โลกก็ต้อง
ใช้สังขารคิดไปก่อน ไปทำบุญให้ทานที่ไหนๆ สังขารนี้ก็คิดไปธรรมดาๆ นี่เรียกว่า
ความคิด

สำคัญที่กิเลสเป็นเจ้าของการ บังคับบัญชาความคิดให้คิดให้ปรุงนี้เป็นภัยตลอด
เป็นภัยอยู่ในตัวของมันเอง สัมมโนตัวของมันเอง วัฏวนจึงยืดยาวไม่มีเวลาสิ้นสุด ที่นี้
พออันนี้ระงับดับลงไปแล้ว ความคิดความปรุงก็สักแต่คิดว่าปรุงไปธรรมดา คิดแล้ว
ดับพร้อมๆ ไม่มีอะไรเป็นสื่อเป็นทางต่อไป คิดดับๆ สังขารของท่านผู้บริสุทธิ์เป็นอย่าง
นั้น จะคิดอะไรก็ไม่เป็นภัย เมื่อดับตัวใหญ่ของมันเสร็จแล้วคืออวิชา ดับโดยสิ้นเชิง
แล้วก็มีแต่ชั้นธัมเป็นชั้นธัมล้วนๆ

ที่นี้ธรรมเอาไปใช้ละที่นี้ กิเลสหมดแล้ว กิเลสเคยเป็นเจ้าของของชั้นธัม มันยึด
เป็นเจ้าของของชั้นธัม มันสิ้นสุดลงไปแล้ว กิเลสสิ้นสุดลง อวิชาดับพริบลงไปเท่านั้น ที่
นี้ชั้นธัมนี้เป็นชั้นธัมล้วนๆ ธรรมะขึ้นแทนกัน ธรรมะเอาชั้นธัมออกใช้ ที่นี้ชั้นธัมนี้เป็น
เครื่องมือของธรรมไป คิดเรื่องอะไรๆ นี้จะไม่เป็นภัย สำหรับท่านผู้บริสุทธิ์ไม่มีคำว่า
เป็นภัยจากความคิดเจ้าของ ไม่มี เพราะรู้ทันที แล้วความคิดนี้ก็ไม่มีหมุนไปทางให้เป็น
ภัย เพราะตัวที่เป็นเจ้าของคือจิตที่บริสุทธิ์แล้ว จะคิดตั้งแต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมไป
เรื่อย ๆ อย่างนั้น ที่จะคิดให้เป็นภัยต่อผู้ใดไม่คิด

เราพุดตรงๆ อย่างที่เราสอนโลกอยู่เวลานี้ ความคิดคำสอนของเราที่สอน
ออกไปนี้ไม่เป็นภัย เป็นคุณล้วนๆ เพราะใจนี้เป็นคุณตลอดเวลา เป็นคุณเป็นธรรม
ล้วนๆ สอนลงไปด้วยความเมตตาสงสาร ไม่ถือฝ่ายนั้นฝ่ายนี้ ฝ่ายนั้นชนะฝ่ายนี้แพ้
อย่างนี้ธรรมไม่มี มีแต่ความเมตตาสงสาร ถ้าอันใดส่วนใดที่เป็นฝ่ายผิดก็เตือนเข้าไป
อย่าให้ทำผิด ให้ลดลงหรือให้แก้ไขตัดแปลง ส่วนที่ถูกต้องแล้วก็ให้ส่งเสริมให้ดีขึ้น
สอนอย่างนั้นแหละที่สอนโลกอยู่เวลานี้ก็ดี

พระพุทธเจ้าสอนโลกก็สอนแบบเดียวกัน ท่านสอนโลกด้วยความไม่เป็นภัยต่อ
ท่าน และไม่เป็นภัยต่อโลกทั่วๆ ไป เป็นคุณทั้งนั้น ถ้าโลกจะยึดเอาไปเป็นผลเป็น
ประโยชน์เป็นไปตลอด ถ้าจะตีความหมายไปเป็นทางด้านกิเลส มันก็เห่าฟอๆ ขึ้นมา

นั่นเรื่องของกิเลสต่อผู้ธรรม ที่นี้ถ้าเชื่ออันนี้ไปมันก็หมุนไปทางกิเลสเรื่อย เรียกว่ามันไม่ยอมฟังเสียงธรรม มันก็เป็นกิเลสเรื่อย เผาตัวเองไปเรื่อย ๆ เรื่องสังขารจึงเป็นเรื่องสำคัญมากที่สุด

นี่อ่านจบพูดตรง ๆ เราอ่านจบ เรียนโลกจบ ไม่ต้องไปหาเรียนที่ไหนเมืองใดเรียนที่หัวใจ เพราะหัวใจนี้กว้านไปหมดโลกอันนี้ เหมือนอย่างเกาวัลย์ มันเลื้อยไปไกลแสนไกลก็ตาม พอถอนรากมันขึ้นแล้วมันหลุดหมด เหี่ยวแห้งและตายไปเลยเมื่อถอนรากขึ้นมา นี่ถอนอวิชชาปุบขึ้นมาเท่านี้ เรื่องความคิดทั้งหลายที่เคยเป็นสมุทัยดับพริบหมดโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือเลย ที่นี้ก็ป็นชั้นธลวัน ๆ ธรรมเอาไปใช้ให้เป็นประโยชน์ คิดเรื่องความเมตตาสงสารทางโน้นทางนี้ ช่วยนั่นช่วยนี้ มีแต่เรื่องของธรรม เต็มไปด้วยเมตตา

จิตของพระอรหันต์ท่านกับคำว่าอ่อนโยน กับความเมตตา เหมือนประหนึ่งว่าเป็นอันเดียวกัน คือแยกออกไปทางเมตตากระจายออกไปหมดเลย ธรรมชาตินี้อ่อนนุ่มอยู่แล้ว กิริยาของพระอรหันต์จึงไม่เป็นภัยต่อผู้ใด เพราะท่านหมดภัยแล้วในตัวของท่าน ท่านไม่มี มีแต่คุณ มีแต่ธรรมล้วน ๆ ออกไปเป็นธรรม ไม่ว่าจะแสดงกิริยาอาการใด ๆ ออกไป ไม่เป็นภัยต่อผู้ใด เป็นคุณล้วน ๆ ท่านสอนโลกดังพระพุทธเจ้าสอน

นั่นละคำว่าภัยอยู่ที่ใจ คือกิเลสอยู่ที่ใจ เมื่อดับกิเลสตัวเป็นภัยได้แล้ว ใจก็เป็นคุณล้วน ๆ ขึ้นมา ที่นี้แสดงออกอาการใดมีแต่คุณ ไม่มีโทษเลย เรียกว่าธรรม ธรรมถ้าอยู่ในใจเต็มสัดเต็มส่วนแล้ว ความเมตตาสงสาร คืออันนี้มีความสุขล้นพ้นไม่มีประมาณเลยอยู่ในใจ ที่นี้มองไปที่ไหนก็เห็นแต่สิ่งที่เป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้กันอยู่ตลอดเวลา และต้องการความช่วยเหลืออยู่ทั่วดินแดน เมตตาธรรมก็ออกไปเฉยๆ เผอิญไปเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น นี้เรียกว่าธรรม เป็นเมตตาธรรม

ใจของเราเมื่อยังแข็งกระด้างอยู่ด้วยกิเลส ธรรมก็ไม่เข้าถึงใจง่าย ๆ เข้าถึงใจได้ยาก อยากให้พี่น้องลูกหลานทั้งหลายให้ได้แต่ท่านแต่ศีลแต่การอบรมภาวนา เพียงเท่านี้ก็ดีอยู่แล้วละ ดีกว่าเขาที่ไม่เคยสนใจกับบรรดากับธรรม แต่สนใจกับฟินกับไฟคือกิเลสโดยถ่ายเดียว ดีกว่าพวกนี้เป็นไหน ๆ ให้พากันพยายามรักษาตัวให้ดี ถ้ากิเลสไปไหนจะก่อไฟก่อไฟไปเรื่อย ๆ หากความสงบร่มเย็นไม่ได้ ถ้าธรรมไปที่ไหนจะสงบร่มเย็นไปเรื่อย ๆ ต่างกัน เหมือนน้ำดับไฟ ๆ น้ำคือธรรม ดับไฟคือกิเลสตัณหาหมั่นก่อกรรมขึ้นมาในแง่ต่าง ๆ ไฟดับลงไป ๆ คือธรรม

โลกที่มีแต่ความรุ่มร้อนก็เพราะกิเลสพาออกหน้าออกตา โลกไม่เห็นโทษของกิเลส ถ้าโลกได้เห็นโทษของกิเลส ประชุมโลกขึ้นมาปุบ เห็นโทษของกิเลสแล้วประชุมโลกขึ้นมาทีเดียว สภาโลกสภาธรรมขึ้นในโลก ประกาศกันลั่น เมืองใหญ่มีสภาธรรม

ใหญ่ เมืองเล็กมีสภธรรมเล็ก สำหรับเป็นน้ำดับไฟ แต่ละเมืองๆ นี้จะมีความสงบ
ร่มเย็น ตลอดถึงประเทศต่างๆ ที่ประสานเข้าไป ประเทศไหนก็มีสภธรรมแห่งธรรมๆ
ประกาศก้องอยู่ตลอดเวลาแล้ว ก็เลสจะไม่แสดงตัวมากมายดังที่เป็นอยู่

อันนี้ที่ไหนมันมีแต่สภของกิเลสทั้งหมด ไม่ว่าเขาว่าเรา ไม่ว่าส่วนกว้างส่วน
แคบ ตลอดประเทศหรือทั่วโลก มีแต่สภของกิเลสทั้งนั้น จึงเป็นไฟเป็นไฟเผาไหม้
ทั่วถึงกันหมด ถ้ามีสภธรรมประกาศก้องขึ้นมาภายในตัวแล้ว ประกาศก้องออกไปๆ
ต่างคนต่างยอมรับธรรมแล้ว สภธรรมขึ้นมาโลกสงบเย็น นั้นต่างกัน ดังพระพุทธเจ้า
มาสอนโลกแต่ละพระองค์นี้ เรียกว่าสภธรรมเกิดขึ้นแล้วในโลก

ดังท่านแสดงไว้ในธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ตั้งแต่พวกเทวดาทั้งหลายกระจายขึ้น
ไปถึงพรหมโลก ประกาศก้องถึงกันๆ สททมนุสสาเวสุ มนุสสาเวสุ เรือย ส่งถึงกันไป
เรือยๆ ชั้นนี้บอกชั้นนี้ๆ ครูเดียวถึงกันหมดเลย ว่าธรรมเกิดแล้ว พระพุทธเจ้าอุบัติ
แล้ว ธรรมเกิดขึ้นแล้ว กระจายทั่วกัน จนกระทั่ง ทสทสสุสี โลกธาตุ หมื่นโลกธาตุ
กระเทือนถึงกันหมด สงกมุปี สมุปกมุปี สมุปเวธิ นี้ละความกระเทือนถึงกันและกัน
ข่าวแห่งธรรม พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นเพียงเท่านั้น

ที่นี้เมื่อผู้มีนิสัยก็รับกันทันทีๆ ผู้ไม่มีนิสัยก็จมไปตามเดิม ผู้มีนิสัยแล้วก็รับเสียง
อรรถเสียงธรรม สนใจนำมาหล่อเลี้ยงจิตใจ ชำระจิตใจ จิตใจก็มีศีลมีธรรมขึ้นมา เมื่อ
จิตใจมีศีลมีธรรม จิตใจก็ค่อยอ่อนตัวลงในเรื่องกิเลสทั้งหลาย และมีความสุขความสงบ
เย็นใจปรากฏขึ้น ทางโน้นปรากฏทางนี้ปรากฏ ต่างคนต่างสนใจปรากฏ ก็มีความสงบ
ร่มเย็นปรากฏขึ้นมา สมาคมกันไม่ว่าแห่งหนตำบลใด มีธรรมเข้าเกี่ยวข้องๆ เป็นความ
สงบร่มเย็น พูดกันรู้เรื่องกัน ถ้าธรรมแล้วพูดกันรู้เรื่องกันง่ายๆ ถ้าเรื่องกิเลสไม่มีที่ว่า
จะรู้เรื่องง่ายๆ จะเอาให้ได้ตั้งใจตัวเองๆ อย่างเดียว ผิดถูกชั่วดีไม่คำนึง ขอให้ตั้งใจ
ตัวเองเป็นพอๆ

ที่โลกร้อนอยู่เวลานี้ ใครก็จะให้ได้อย่างใจๆ สุดท้ายก็กั๊กกัน รบกัน เรื่องกิเลสมี
ตั้งแต่จับหัวชนเข้าหากัน ชนกันกั๊กกัน เรื่องของธรรมแยกออกๆ เหตุผลกลไกมีอะไร
นำมาใช้ มีมากมีน้อยเหตุผลไกจับเข้าไปๆ ยอมรับกันๆ โลกมีความสงบร่มเย็นทั่วหน้า
กันไป นี้ได้เกิดความทะเลาะเบาะแว้ง ตลอดถึงรบราฆ่าฟันหรือรบกันอย่างไร
สงครามโลกสงครามอะไรเหล่านี้ไม่มี ใจไม่พาให้มีไม่มี ใจเท่านั้นเองที่จะทำให้เป็นไฟ
เป็นไฟขึ้นมา

ใจของเราอยู่ลำพังของเรามันก็เป็นของเรา สภาเราสภใจของเรา ถ้าวันไหนมี
อารมณ์มากยุ่งมาก วันนั้นเจ้าของทุกข์มาก วันนี้เกิดเรื่องเกิดราวอะไรขึ้นมา จะนำเรื่อง
นำราวขึ้นมาเป็นไฟเผาตัวเองอยู่ในหัวอกตลอดเวลาหาความสุขไม่ได้ ภัยเข้าสู่จิตใจไม่

มีธรรมเป็นน้ำดับไฟ สุดท้ายก็นอนไม่หลับ ความคิดความปรุปรุยุ่งเหยิงวุ่นวายเผาตัวเอง ถึงขนาดนอนไม่หลับก็มี เลยจากนั้นก็เป็นบ้า นี่ละอำนาจของกิเลสทำคนให้ถึงขนาดเป็นบ้า หมดค่าหมดราคาของคนทั้งคน ไม่มีค่ามีราคาเลย เพราะกิเลสความลืมนื้อลืมตัว

เช่นอย่างมีลาภมียศ ถ้ามีลาภมียศธรรมดา ตกแต่งให้กันส่งเสริมกันเพื่อมีกำลัง การปฏิบัติหน้าที่การงาน แก่ส่วนรวมทั้งหลายให้ได้ผลประโยชน์มากขึ้น กิเลสมันกลับ ทะนงตัว พอมีศขื่นมาแล้วก็พองตัว ๆ อึ่งอ่างเท่านั้นละพองขึ้นแข่งกับวัวไปละ อึ่งอ่างก็เหมือนสัตว์โลกที่มีกิเลสเต็มตัว วัวก็คือธรรม ท่านใหญ่ขนาดไหนธรรม แล้วประสา อึ่งอ่างจะไปแข่งธรรม เบ่งพองตัวขึ้นแข่งธรรม ท้องมันก็แตกเห็นใหม่ละอึ่งอ่างท้องแตก โลกทั้งหลายมีตั้งแต่พวกท้องแตก คือกิเลสมันระเบิดเอาจนท้องแตกฉิบหายวาย ปวงไปมากต่อมากไม่เกิดประโยชน์อะไร

แข่ง เท่านั้นใหม่ ๆ ถามลูกนะ แม่ถามลูกอึ่งอ่าง ลูกอยู่ในรู แม่ไปเที่ยวหากิน แล้ว วัวมันก็หากินของมันไปตามประสาของวัว เดินไปใกล้ ๆ ลูก มันกลัววัวละซิตัวใหญ่นี้ะ เหมือนกับว่าหลบนั้นหลบนี้ วัวหากินผ่านไปแล้ว แม่ไปหากินกลับมา ลูกก็พูดกับแม่ ด้วยความตื่นเต้น อู๊อู๊ แม่ไม่ทราบวาสัตว์อะไรตัวใหญ่มาก เขี่ยบนนั้นเขี่ยบนนี้ ย่ำเข้ามา มันมันจะมาเขี่ยบหัวหนู หนูกลัวหนูจะตายดินอยู่ในรู ตัวใหญ่มากนะแม่ แม่ก็พองตัวละอึ่งอ่างพองอยู่นั้น เท่านั้นใหม่ อู๊อู๊ มันใหญ่กว่านี้แม่ เอาเรื่อย ใหญ่กว่านี้แม่ ทางนี้ แม่ก็พองขึ้น ๆ ซิ มันเท่านั้นใหม่ ๆ สุดท้ายท้องแม่เลยแตก

นี่ละจิตใจที่ได้รับยศถาบรรดาศักดิ์ ตื่นยศตื่นลาภตื่นสมบัติเงินทอง ตื่นทุกอย่าง ตื่นอำนาจตัวเองเป็นบ้าอำนาจตัวเอง หลงอำนาจ มันก็เท่านั้นใหม่ ๆ ไปเรื่อย อะไรก็ไม่พอ ลงกิเลสแล้วไม่พอ พองตัวขึ้นเรื่อย ๆ เหมือนอึ่งอ่าง ครั้นพองตัว ๆ พองไปเท่าไรท้องอึ่งอ่างสะแตกท้องวัวไม่แตก หลักธรรมชาติของธรรมเป็นธรรมทั้งแห่งมา โดยลำดับ ไปทำอะไรให้เสียหายไม่มีเรื่องธรรม จะพองตัวก็ท้องเจ้าของแตก ท้องธรรมไม่มีแตกเลย โลกทั้งหลายที่พองตัวไม่มีสิ้นสุดยุติลงไปได้จนกระทั่งตาย หมดค่าหมดราคา สร้างแต่ความชั่วช้าลามกด้วยความพองตัวทะนงตัว ถือว่าตัวดิบดีตัวดี ได้บิบบี้สีไฟ ใครก็ตามทั่วโลก ขอให้เรานี้เบ่งคนเดียวใหญ่คนเดียวก็พอ

มันไม่ใหญ่ละซิ ก็ประสามนุษย์ ท้องก็ท้องมนุษย์ พองก็พองเท่ามนุษย์ จะให้มันเท่าวัวไม่ได้ ที่นี้สุดท้ายโลกก็เผากัน ๆ ด้วยอำนาจอึ่งอ่างนั้นละ อยากเบ่งอยากดังอยากเด่นอยากดัง อันนี้เราก็ได้เอามาพิจารณา เตือนโลกที่มีกิเลสทั้งหลายซึ่งเท่ากับอึ่งอ่าง มักจะพองตัวเสมอ ๆ ได้ลาภได้ยศมาพองตัวไม่มีคำว่าพอ แล้วเดินไปเรื่อย ๆ เมื่อพองตัวไปแล้วก็ลืมตัว อะไรมาก็ลืมตัว สุดท้ายโลกทั้งโลกมีเราคนเดียวเด่นกว่าโลก พองตัว

ขึ้นไป แต่มันไม่เด่น มันสร้างบาปสร้างกรรมเข้าไปสักเท่าไรๆ ท้องระเบิด พอตายแล้ว
เท่านั้นจมลงในนรกเลย นรกนี้เหมือนกับบัว นั้นละใหญ่โตขนาดนั้น นรก สวรรค์
พรหมโลก นิพพาน เหล่านี้เหมือนกับบัวใหญ่โตมาก ใครจะไปรอดกับสิ่งเหล่านี้ไม่ได้

นรกก็นวดลงไปซิ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์มีพระองค์ใดบ้างปฏิเสธ ว่าบาป บุญ
นรก สวรรค์ไม่มี นิพพานไม่มี ไม่มีองค์ใด มีแต่ยอมรับกันหมดๆ มีแต่จอมปราชญ์
ทั้งนั้นยอมรับ แต่จอมเขื่อนี้ไม่ยอมรับ บอกว่าสิ่งเหล่านี้ไม่มี บาปไม่มี บุญไม่มี ที่นี้
อันหนึ่งมันดึงเข้าไปที่จะให้ทำบาปมันไม่รู้ตัวซิ อยากอะไรก็ทำตามความอยากๆ ความ
อยากนั้นเป็นไปเพื่อความสังสมทุกข์ๆ สังสมขึ้นทุกวัน ว่าบาปไม่มีสนุกทำบาปที่นี้ บาป
ก็พอกพูนขึ้นเรื่อยๆ ทั้งๆ ที่ว่าบาปไม่มี มันพอกพูนขึ้นในหลักธรรมชาติของมันซึ่งเป็น
หลักความจริง ไม่ได้เอนเอียงไปกับความเสกสรรปั้นยอความสำคัญมันหมายของผู้ใด
เลย

ว่าบุญไม่มีก็ไม่สนใจจะทำบุญให้ทาน ว่าบาปไม่มีก็สร้างแต่บาป ตายแล้วผู้
นั้นเป็นกองรับเหมาบาปทั้งหมด สุดท้ายก็รับเหมานี้พอกก็ลงไปนรก ไปรับเหมาอยู่ในนรกก็
กัปก็กัลป์ก็จะพันขึ้นมาได้ แล้วใครเป็นคนเสียหาย คนผู้ที่เป็นอึ่งอ่างทะนงตนว่าบาป
บุญนรกสวรรค์ไม่มีนั้นแลเป็นผู้ลุ่มจม บาปบุญนรกสวรรค์ท่านจะลุ่มจมที่ไหน ธรรม
ท่านไม่ได้ลุ่มจม มันจมจมกับคนสำคัญตนลืมนั่นเอง นี้ละตัวสำคัญมากอยู่ตรงนี้
พวกเราชาวไทยก็เป็นลูกชาวพุทธไม่ควรจะพองตนเกินประมาณ พระพุทธเจ้าเป็น
ศาสดาเอกของโลกทุกๆ พระองค์ยอมรับกันหมด เรื่องบาป บุญ นรก สวรรค์ พรหม
โลก นิพพาน เปรตผีประเภทต่างๆ ยอมรับกันหมดว่าธรรมชาติเหล่านี้มี เราจะไปลบ
ล้างหลักธรรมชาตินั้นไม่ได้ มันเป็นความเสกสรรปั้นยอ ความสำคัญมันหมายของเรา
ต่างหาก ไม่ใช่ความจริง

ความจริงก็ดังที่ท่านจอมปราชญ์ท่านแสดงไว้แล้ว นั่นคือความจริงใครลบล้าง
ไม่ได้เลย ว่าบาปไม่มี สร้างปีบลงไปเป็นบาปแล้วนั้น มีหรือไม่มีเจ้าของสร้างเองเห็นอยู่
นั้น สร้างมากสร้างน้อยว่าไม่มีๆ การสร้างนั้นมีทำไมผลจะไม่มีละ การสร้างก็ตัวเอง
สร้างขึ้นมา ว่าไม่มีๆ แต่สร้างอยู่ไม่ถอย ผลก็ปรากฏขึ้นมาเรื่อยๆ นั้นละบาป การสร้าง
บุญก็เหมือนกัน ผู้สร้างบุญก็ต้องถือว่าบุญมี แต่ผู้สร้างบาปมันถือว่าบาปไม่มี มันโกย
แต่บาปขึ้นมา ผู้สร้างบุญนั้นแน่ใจว่าบุญมีๆ โดยลำดับ จึงสร้างแต่บุญ บุญก็เทิดทูนเข้า
มาในหัวใจของเราให้ได้รับความสุขความเจริญเรื่อยไป เมื่อบุญเต็มที่แล้วผ่านพ้นปี
เลยถึงนิพพาน นั้นละผู้สร้างบุญมีที่สุดคือนิพพาน ผู้สร้างบาปที่สุดแห่งนรกอเวจี มหา
นรก จมอยู่นั้นก็กัปก็กัลป์ก็จะพันขึ้นมาไม่ใช่ของเล่น

ให้เชื่อจอมปราชญ์นะ เรื่อยไปเชื่อคนพาล ถ้าเชื่อคนพาลโลกนี้เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้กันหมดนั่นแหละ ถ้าเชื่อจอมปราชญ์โลกนี้จะสงบเย็นไปโดยลำดับ เช่นอย่างเมื่อไทยของเราก็เป็นเมืองพุทธ อย่าทะเลาะเบาะแว้ง อย่าถือดีถือเด่นทั้งๆ ที่ไม่ดีไม่เด่นมีแต่ชั่วเต็มตัว อย่าเอาความชั่วนั้นมาอวดว่าเป็นของดี ไม่มีใครยอมรับ จอมปราชญ์ทั้งหลายทุกพระองค์ท่านไม่มีใครยอมรับ ก็มีแต่อันธพาลยอมรับกัน แล้วก็ไปตายกองกันอยู่ในนรกเท่านั้นเองไม่มีอะไร ให้พากันจำเอา ไม่มีใครเลยจอมปราชญ์ละ พระพุทธเจ้าเป็นจอมปราชญ์สอนโลกไม่มีผิดมีพลาดเลย ว่าอะไรมีมีทั้งนั้น เพราะดูแล้วเห็นแล้วถึงมาบอกว่ามี ไม่ใช่พูดงูๆ ปลาๆ กำด่ากำขาว ท่านเห็นแล้วรู้แล้วท่านถึงมาสอน

บาปมีบุญมีเห็นบุญบาปแล้ว ทุกอย่างเห็นหมด นรกอเวจี สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ท่านเห็นหมด แล้วท่านสอนจะผิดไปไหน ไฉนเราไม่เห็นนี่ซิไปหลบล้างๆ โดยถ่ายเดียว ผู้ที่ไปหลบล้างก็มีอยู่ในตัวของตัวเองนั้น ไปหลบล้างเหล่านั้นว่าไม่มียังงี้ ตัวเองผู้ทำมันมี ธรรมชาติที่จะให้ผลมันก็มีมาด้วยกันจะไปหลบล้างได้อย่างไร พากันตั้งอกตั้งใจนะ

วันเสาร์ วันอาทิตย์ เป็นวันที่ว่างที่เราจะเสาะแสวงหาความดีงามเข้าสู่ใจ ให้เสาะแสวงหา ครั้นเวลาตายแล้วจึงไปเคาะโลงโป๊กๆ รับผิดชอบต่อพรไม่ได้จะไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าหากว่าตายแล้วไปเคาะโลงโป๊กๆ ได้บุญได้กุศลไปสวรรค์นิพพานก็ไม่จำเป็นต้องสร้างบุญ คอยไปเคาะโลงกันเลย เคาะโป๊กๆ รับผิดชอบต่อพ่อแม่แม่ไปสวรรค์นิพพานหมด เคาะโลงเอาเท่านั้นพอ ไม่ยากอะไร ศาสนาก็ไม่มี พระพุทธเจ้าก็ไม่มาตรัสรู้เพื่อสอนโลกให้ทำความดีงามทั้งหลาย ให้ละบาปบาปเพ็ญบุญ ไม่จำเป็นเพราะเคาะโลงโป๊กๆ เท่านั้นไปสวรรค์แล้ว เป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมาแล้ว

เคาะโลงโป๊กๆ เข้าใจไหมโลงผิณะโลงศพ หรือจะคอยให้เขาเคาะโลงหรือพวกเรา นี่ เคาะโลงโป๊กๆ รับผิดชอบต่อพ่อแม่แม่ เคาะโลงโป๊กๆ ไปสวรรค์นะพ่อแม่แม่ นั้น เหนอ พวกนี้พวกเคาะโลง เลยไม่สร้างความดีงามคอยแต่เคาะโลงให้กัน ตายเลยจมเลยนะ แล้วก็ไปนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา ส่งไปสวรรค์หมดไม่ยากอะไรเลย ไม่ต้องชวนชวหายหาความดีทั้งหลาย สร้างแต่บาปหยาบแต่กรรมแล้วไปสวรรค์เลยด้วยการเคาะโลงโป๊กๆ ด้วยพระมา กุสลา ธมฺมา ขึ้นสวรรค์นิพพานกันหมด ใช้ไม่ได้นะ อย่าไปตื่นเงาอย่าไปหลง ให้สร้างความดีซึ่งมีอยู่กับตัวของผู้สร้างทุกคน ถ้าไม่สร้างไม่มี สร้างบาปถึงจะมีบาป สร้างบุญถึงจะมีบุญ อยู่เฉยๆ บาปเกิดไม่ได้ อยู่เฉยๆ บุญเกิดไม่ได้ ต้องสร้างขึ้นมาทั้งบาปทั้งบุญ เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้ละนะ พอสมควร

(การ์ตูนเขาเอามาให้ว่า ที่นายกฯไปพูดว่าจังหวัดไหนเลือกไทยรักไทย ก็มีสิทธิ์ได้รับการดูแลเป็นพิเศษก่อน จังหวัดไหนไม่ได้เลือกก็ต้องคอยไป แล้วทางนี้เขาก็เลยการ์ตูนมาล้อว่า ฟังไว้หนุ่มๆ นี่คือตัวอย่างการแบ่งแยกดินแดนแบบคลาสสิก ไม่ต้องเสียเลือดเนื้อ ไม่เปลืองกระสุน ได้ผลบาดลึกไปถึงหัวใจชาวบ้าน) ถ้าให้เราตัดสินก็จะว่า ถ้าจังหวัดใดเลือกไทยรักไทย ก็มีสิทธิ์ได้รับการดูแลเป็นพิเศษก่อน จังหวัดไหนที่ไม่ได้เลือกก็ต้องคอยไป นี่นายกฯคนนี้นั้นจะเป็นบ้าเอานะนี่นะ นายกฯทักษิณนี้เป็นลูกศิษย์ของหลวงตาบัว เราไม่ได้สอนให้ลูกศิษย์เราเป็นบ้า ทำไมนายกฯเราจึงไปเป็นบ้าอย่างนี้ ถ้าใครเลือกไทยรักไทยแล้วจะได้รับอะไรก่อน ใครไม่เลือกไทยรักไทยเขี่ยลงทะเล นั่นเข้าใจไหม นี่นายกฯเรานั้นจะเป็นบ้าเอานะนี่นะ พุดซัดๆ เราเป็นอาจารย์ของนายกฯนี่นะ

ทำไมจึงพูดไปอย่างนั้นนายกฯ ตั้งแต่เด็กมันก็ฟังไม่ได้ นายกฯเป็นผู้นำของชาติไทยทำไมจะมาพูดอย่างนี้ได้ นี่การแบ่งการแยก การทำลายคนทั้งชาติ ไม่ใช่ธรรมดาเราจึงไม่เห็นด้วย ให้แก้ไขเสียใหม่นายกฯเราคุณทักษิณ ชินวัตร ให้แก้ไขเสียใหม่ความคิดเช่นนี้ฟังไม่ได้เลย คนทั้งประเทศเขาฟังไม่ได้ เราเป็นบ้าแต่คนเดียวคือนายกฯว่าเป็นผู้นำของชาติน่ายิ่งใหญ่แบบนั้น นำแบบเห็นแก่ตัวเกินไป เอาเท่านั้นละลูกศิษย์กับอาจารย์สอนกันต้องสอนหนักๆ อย่างนี้ เข้าใจไหม

นี่รูปอะไรอีก (เขาบอกว่า เขาวาดเป็นถึงระเบิดวางเอาไว้ในนี้ อันนี้เป็นผู้ชายก็คงจะหมายถึงนายกฯ บอกว่าภัยของคนภาคใต้ นี่ระเบิด เติมนาระเบิดขึ้นก็เป็นภัย อันนี้บอก ภัยของคนชื่อใต้ ชื่อใต้ก็ชื่อทักษิณ นี่จับระเบิดไว้เลย) เอ้อ เข้าทำ เขามีการ์ตูนมาประกอบด้วย อันนี้เราไม่ค่อยแปลได้อะไรนัก เราแปลได้ตั้งแต่ที่ว่า ใครเลือกไทยรักไทยเราแปลได้ทันทีอันนี้ อันนี้แปลไม่ค่อยได้ แปลว่าไงไม่รู้ โธ มันน่าว่่าก็ว่าชิ ทำไมพูดอย่างนั้นได้เราเป็นนายกฯ เอียงโน้นเอียงนี้ใช้ไม่ได้ ผิด นี่ละหลักธรรมพูดอย่างนี้ตรงกลางไปเลย ไม่ได้เข้าใครออกใคร ใครผิดใครถูกบอกว่าผิดว่าถูกตามนั้นเลยทีเดียวนี่ที่ไปพูดเช่นนี้ใช้ไม่ได้เลย เอาละให้พระนะ ให้พระละที่นี้ หมดแล้วนะ หรือมีอะไรอีก

เลือกไหนล่ะเลือกไทยรักไทยเหอ ถ้าเลือกไทยรักไทยจะรับเป็นพิเศษอันนี้ เอ้า มันก็ต้องอย่างนั้นชิ มันบ้าเอาเหลือเกินทักษิณ ชินวัตร ลูกศิษย์ของเราี่ละ มันทำไมบ้าขายตัวต่อประชาชนทั้งประเทศ ฟังไม่ได้นะ เป็นลูกศิษย์พระด้วย แล้วลูกศิษย์หลวงตาบัวด้วย แล้วไปขายตัวหลวงตาบัวที่เป็นอาจารย์ไปด้วย กับลูกศิษย์ไปด้วยกันจมเลยเข้าใจไหม คุณทักษิณลูกศิษย์หลวงตาบัวกับหลวงตาบัวไปด้วยกัน ตกทะเลเลยใช้ไม่ได้ถ้าอยากจะขึ้นทะเลให้พลิกเสียใหม่ ทักษิณพลิก หลวงตาสั่งให้พลิก ไม่อย่างนั้นมันจะจมไปด้วยกัน เอาละพอ นี่ฝ่ายไหน ฝ่ายไทยรักไทยเหอ จะรับเป็นพิเศษ โธ มันพูดฟัง

ไม่ได้เลย เราเป็นผู้ใหญ่ขนาดนี้มาพูดอย่างนี้ฟังไม่ได้ แต่เด็กเขาก็ฟังไม่ได้ ทำไมมาพูดอย่างนี้ นี่ความเห็นแก่ตัวจนลืมชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ไปแล้ว เห็นแก่ตัวเหยียบทั้งชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ไปในตัว กระเทือนไปหมด ทั้งสามพระองค์ ชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ คำพูดเช่นนี้ไม่ได้เลย แบ่งแยกไปหมด ให้คนแตกแยกกัน เอาละให้พร เอาละเท่านั้นพอ

ฟังซิเท่านั้นพอเข้าใจหรือเปล่าพวกนี้ เราจะอธิบายสรุปความ เทศน์มาหลายๆ แล้วที่นี้เอาละ เอาละๆ เท่านั้นพอ ที่นี้เราจะยกนิทานให้ฟัง ฟังให้ดี เปิดหูให้ดี ฟัง เอ้อ เปิดไขหูออก มันชื่อไอ้ปัดกับไอ้ปู้ด เขาอยู่วัดสระปทุม ท่านอาจารย์มหาทองสุกท่านมาเล่าให้ฟัง ท่านเล่าเรียบๆ นะ แต่เราผู้ฟังมันไม่เรียบมันคึกคักขึ้นเลย เรามันนิสัยลึง นิสัยท่านอาจารย์มหาทองสุกท่านนิสัยสุภาพ นิสัยสุภาพมาเล่าให้ฟัง ลึงมันก็คึกคัก ละซิ เอาละๆ เท่านั้นพอขึ้นเลย คือนายปัดกับนายปู้ดมันไปเที่ยว มันอยู่วัดสระปทุมนั่นละ ที่นี้เวลาซากลับมามันปวดขี้ละซิ มองที่ไหนก็ไม่เห็นที่ไหน เห็นแต่สามล้อวิ่งมานี้ เรียกสามล้อมานี้ๆ สามล้อเขาก็ปั๊บเพราะเขาหาเงินใช้ไหม มานี้ก็ขึ้นปั๊บเลย

พอขึ้นปั๊บมันปวดขี้มันกำลังจะตาย พอสามล้อเคลื่อนนี้ก็เปิดถังออกมาชี้ใส่ถังสามล้อเขา พอชี้เสร็จเรียบร้อยแล้วก็ เอาละๆ เท่านั้นพอ คือมันชี้สุดแล้ว เอาละๆ เท่านั้นพอจ่ายเงินเขาไป ไอนั้นมันล้างรถสามปีมันจะเสร็จหรือไม่เสร็จ เอาละเท่านั้นพอ เข้าใจไหมละ นี่ละไอ้ปัดกับปู้ดไปชี้ใส่รถสามล้อเขา พอรถเขาไปมันเปิดรถออกมาชี้ใส่ถังรถสามล้อเขา พอเสร็จเรียบร้อยแล้ว เอาละๆ เท่านั้นพอ มันก็จ่ายเงินให้เขาแล้วมันก็ไป ไอนั้นล้างรถอยู่สามวันน่าจะไม่มีเสร็จ เอาละๆ เท่านั้นพอ เข้าใจหรือที่นี้ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz